

Ο Νίκος Γκάτσος και οι λασπολόγοι φελλοί

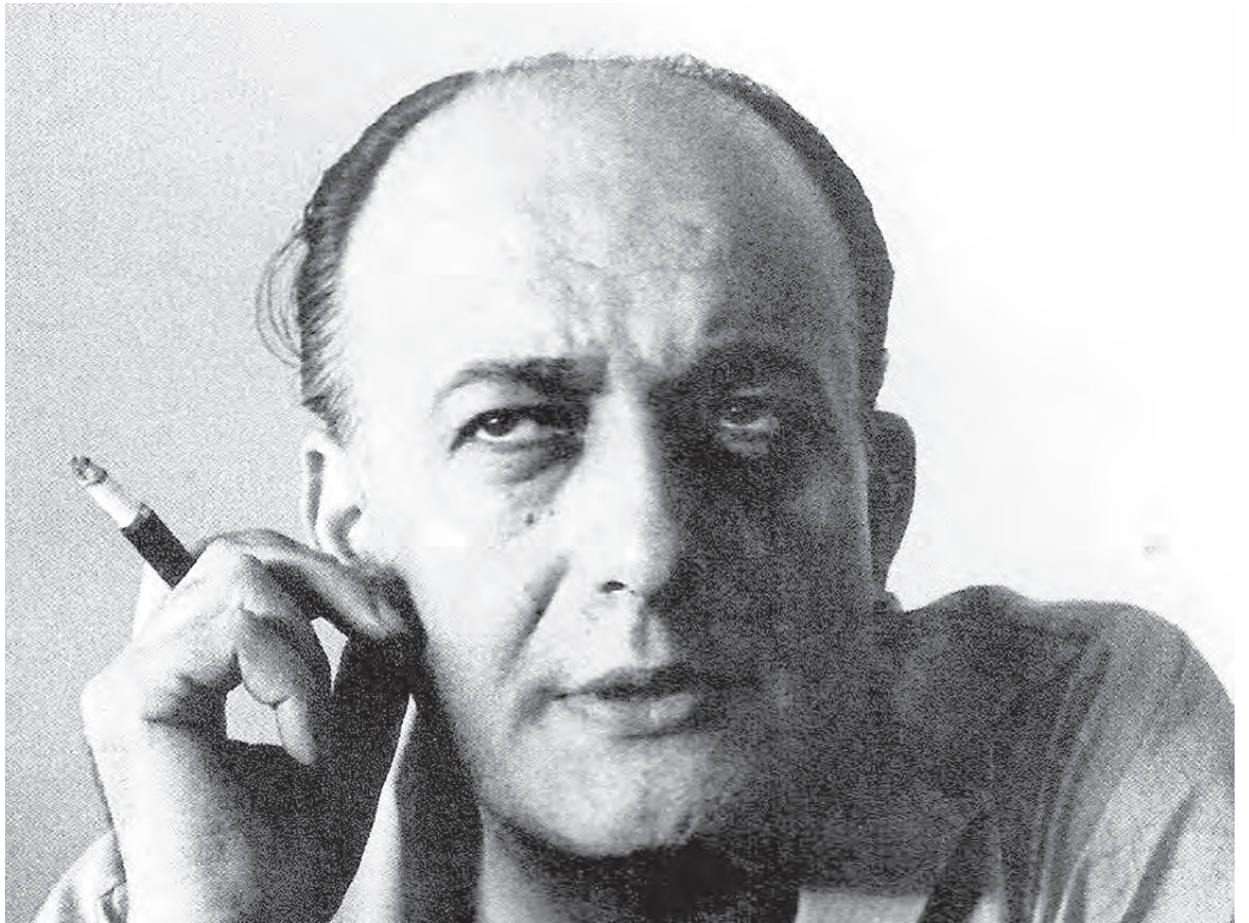
Αγαπητή Σύνταξη

Με αφάνταστη απογοήτευση, διάβασα στην έγκριτη και ποιοτική εφημερίδα σας «ΚΟΣΜΟΣ», (Παρασκευή, 29/1/21) ένα χαμηλοτάτης ποιότητας άρθρο (για να μην πω κατάπτυστο), στο οποίο με ανεξήγητη (και αδικαιολόγητη) μανία, ο αρθρογράφος κ. Δημήτρης Συμεωνίδης σπιλώνει την μνήμη του Νίκου Γκάτσου, υποβιβάζοντας, κατά την ταπεινή μου γνώμη, την αρθρογραφία σε επίπεδο πεζοδρομίου (και όχι μόνο). Τόλμησε να αποδομήσει τον Νίκο Γκάτσο, έναν γίγαντα της Ελληνικής (και παγκόσμιας) λογοτεχνίας.

Με κομποραπτικές τεχνικές κι επιλεκτικές αναφορές, τονίζει επανειλημμένα ότι ο «ξεδιάντροπος» Γκάτσος βρίζει (δήθεν) την Ελλάδα, με χυδαίο τρόπο. Και μετά γράφει, «Ντροπή του, παρόλο που πέθανε». Ο Νίκος Γκάτσος (1911-1992) ήταν ένας μεγάλος ποιητής, στιχουργός, γλωσσολόγος και μεταφραστής. Η μεγάλη συνεισφορά του Γκάτσου είναι στο ποιοτικό τραγούδι, γιατί έφερε την ποίηση στο στίχο και συνεργάστηκε με κορυφαίους μουσικοσυνθέτες όπως, Μάνο Χατζιδάκι, Σταύρο Ξαρχάκο, Μίκη Θεοδωράκη κ.ά. Το 1987 τιμήθηκε με το Βραβείο του Δήμου Αθηναίων για το σύνολο του έργου του, ενώ το 1991 του απονεμήθηκε ο τίτλος του Αντεπιστέλλοντος Μέλους της Βασιλικής Ακαδημίας Καλών Γραμμάτων της Βαρκελώνης, για τη συμβολή του στη διάδοση της ισπανικής λογοτεχνίας στην Ελλάδα.

Μπορεί να μας πεί ο κ. Συμεωνίδης πόσες δικές του ποιητικές συλλογές έχει εκδόσει στη ζωή του; Πόσες τιμητικές αναγνωρίσεις, πόσα διπλώματα και πόσα βραβεία Λογοτεχνίας έχει πάρει ο κ. Συμεωνίδης; Πώς μπορεί λοιπόν ένας άσχετος με το αντικείμενο, να γράφει σε παροικιακή εφημερίδα, «ντροπή του Γκάτσου»; Η ντροπή ανήκει εξ' ολοκλήρου στον κ. Συμεωνίδη! Πρώτον γιατί διέπραξε το ασυγχώρητο αμάρτημα να «βρίσει» έναν νεκρό και δεύτερον γιατί ενσαρκώνει σε υπέρμετρο βαθμό αυτό που λέει η σοφή παροιμία, «όσα δεν φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμαστάρια».

Η επιστήμη της ψυχολογίας και της ψυχανάλυσης, αναφέρει ότι όσα άτομα υποφέρουν από κόμπλεξ κατωτερότητας, προσπαθούν ποικιλοτρόπως να επιπλεύσουν ως φελλοί, στον απέραντο και τρικυμισμένο ωκεανό της ζωής. Ο χαρακτηρισμός «φελλοί», δεν αφορά τον συγκεκριμένο και προαναφερθέντα αρθρογράφο, αλλά όλους τους διαχρονικούς κομπλεξικούς ανά τον κόσμο, που με πρώτη ευκαιρία τρέχουν ασθμένοντας κι απεγνωσμένα, να ρίξουν λάσπη στις μεγά-

λες μορφές της πανανθρώπινης ιστορίας, νομίζοντας ότι έτσι θα αυτοπροβληθούν ως επαίοντες, ενώ δεν είναι τίποτα άλλο από μηδαμινά ανθρωπάκια, άξια περιφρόνησης και ίσως και λύπησης. Για να μην μακρηγορώ, δηλώνω ότι είμαι ένας απλός Έλληνας, με βασική και στοιχειώδη παιδεία. Γι' αυτό κλίνω πάντα ευλαβικά το γόνο, μπροστά στους διαχρονικά τιτάνιους Έλληνες της λογοτεχνίας, της επιστήμης, της φιλοσοφίας και των καλών τεχνών, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα.

Η βελόνα (ή καλύτερα, η γραφίδα) του κ. Συμεωνίδη κόλλησε στη λέξη «σύστημα», που κατά τον σπουδαιοφανή αρθρογράφο, έπρεπε να είχε χρησιμοποιήσει ο Γκάτσος αντί του «Μάνα μου Ελλάς». Πιθανώς ο κ. Συμεωνίδης έχει μελετήσει εις «βάθος» τους στίχους από το ομώνυμο λαϊκό τραγούδι «το σύστημα είναι ένοχο», που ερμήνευσε ο λαϊκός τροβαδούρος, Στέλιος Καζαντζίδης. Το σύστημα όμως δεν είναι κάποια ρομποτική μηχανή που λειτουργεί αυτόνομα, αλλά είναι το σύνολο των ατόμων-πολιτών, μιας ευνομούμενης δημοκρατίας. Οι εκάστοτε βουλευτές και οι κυβερνώντες, είναι Έλληνες πολίτες. Έλληνες πολίτες, είναι κι αυτοί που τους ψηφίζουν. Έλληνες είναι και οι απανταχού της Γης, απόγονοι Ελλήνων. Όλοι αυτοί οι Έλληνες, αποτελούν την ιστορική και πολιτιστική Ελλάδα.

Αυτήν ακριβώς την Ελλάδα, που ο Γκάτσος αποκαλεί με πάθος και δέος, «Μάνα μου Ελλάς». Εκτός κι εάν ο περισπούδαστος κ. Συμεωνίδης, πιστεύει ότι και ο νομπελίστας Γεώργιος Σεφέρης «έβρισε» την Ελλάδα, όταν έγραψε «όπου κι αν ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει».

ΝΑΙ, η «Μάνα μας Ελλάς» κι όχι δήθεν το «σύστημα», είναι που μας πληγώνει, μας ξεπουλάει και μας σκλαβώνει. ΟΛΟΙ εμείς οι Έλληνες, είμαστε συλλογικά η «ΜΑΝΑ Ελλάς» και ατομικά, τα παιδιά και τα εγγόνια, αυτής της ιερής και αθάνατης Ελλάδος. Επομένως είμαστε συναυτουργοί και συνυπεύθυνοι στο προαιώνιο κι εσαεί εξελισσόμενο ελληνικό δράμα.

Ειλικρινέστατα και με δέοντα σεβασμό, θα πρότεινα στον κ. Συμεωνίδη, να μην παριστάνει τον ειδήμονα επί παντός επιστητού και δη σε θέματα Λογο-τεχνίας, που όπως δείχνουν και τα γραφόμενά του, είναι ψιλά γράμματα γι' αυτόν. Ας κάνει καμιά κριτική για στίχους όπως, «μείνε μαζί μου έγκυος, είμαι πολύ φερέγγυος» (Λευτέρης Πανταζής) κι ας αφήσει τους Γκάτσο, Σεφέρη, Ρίτσο, Καζαντζάκη, Ελύτη κ.α, να τους κρίνουν πολύ καλύτεροι από τον ίδιο και πολύ πιο μπασμένοι στα ιερά νάματα της επουράνιας ελληνικής γραμματείας και λογοτεχνίας. Εν κατακλείδι παραθέτω ένα γνωστό τετράστιχο (... ο νοών νοείτο), που ορισμένες ιστοσελίδες στο ελληνόφωνο διαδίκτυο, αποδίδουν λανθασμένα στον Γιώργο Σεφέρη.

Πότε θ' ανθίσουνε τούτοι οι τόποι; / Πότε θα `ρθούνε κανούργιοι άνθρωποι, / να συνοδεύσουνε την βλακεία / στην τελευταία της κατοικία; (Στίχοι: Νίκος Γκάτσος. Μουσική: Μάνος Χατζιδάκις. Πρώτη και μοναδική εκτέλεση: Μίκης Θεοδωράκης).

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία
Νεοκλής Αγαθοκλέους
Eastlakes, Σύδνεϋ